

SZEGEDI NAPRAFORGÓ.

Vén kertnek mélyén láttam őt,
Tikkasztó nyár fülledt delén,
A vén kert mindig naptalan
S ő csöndesen csak várt szegény.

Várta az Istent, a napot,
Felé fordulni úgy akart,
De hasztalan. Magányosan
És mindig naptalan maradt.

Úgy néztem rá, testvérien,
Fájdalmasan, vén kert előtt,
Vén kert előtt, fájdalmasan,
Magányosan, úgy néztem őt.

1927.

JUHÁSZ GYULA.
